

SKRIVNOST, O KATERI NE GOVORIMO

PIŠE: SANJA ROZMAN

V otroštvu je spolno zlorabljen vsaka četrta deklica in vsak šesti deček. Kje se skrivajo vsi ti zlorabljeni ljudje, kje so storilci in zakaj o tako velikem problemu v naši družbi nihče ne govori?

Petindvajset let se kot psihoterapevt ukvarjam s pomočjo ljudem v stiski. K meni prihajajo, ker mi zaupajo, da bom delovala v njihovo dobro in ne bom izdala njihovih najhujših skrivnosti, o katerih večinoma nič ne vedo niti njihovi najbližji. Spregovorijo mi o svojih najglobljih skrivnostih, ob tem podoživijo travme iz preteklosti in ko prebijejo zid molka, se pri njih začne proces okrevanja. Skrivnosti, o katerih ne morejo zaupati živi duši, so namreč vir njihovega globokega človeškega trpljenja. Njihova življenja so v razsulu in ostane jim samo še upanje, da se bo gnojna rana, posledica travme, izčistila in zacelila v procesu okrevanja. O okrevanju sem pisala v vseh svojih knjigah, še posebej pa v zadnji knjigi *Pogum*. V njej opisuje svojo zgodbo mlado dekle Mija, ki so jo v otroštvu spolno zlorabili številni družinski člani, zaradi česar je bila zelo hudo ranjena, ob psihoterapevtski pomoči in pisanju knjige *Pogum* pa se je postavila na noge. Ko sem začela delati kot psihoterapevt, nisem bila pripravljena, da bodo moji klienti tako pogosto pri kopanju po svoji preteklosti naleteli na travmo spolne zlorabe. Bila sem sicer seznanjena s statistično pogostostjo te travme, ki pravi, da sta bila v otroštvu spolno zlorabljen vsaka četrta deklica in vsak šesti deček, vendar si ob teh številkah nisem predstavljala resničnih živih ljudi. Povsem drugače kot branje statistik pa je sedeti v ordinaciji ob nekom, ki podoživlja grozo majhnega otroka, na katerega se je spraval petkrat težji odrasel napadalec in zaradi svoje naslade grobo posegel v njegovo nedolžno otroško podobo o svetu, poslušati njegovo hlipanje, krike po pomoči in poskušati razumeti in pomagati. Zelo trdno moram biti usidrana v svoje prepričanje, da so ljudje dobri in da je svet varen, da vzdržim in se ob tem ne zlomim. Ljudje mi zaupajo svoje zgodbe zato, ker si želijo, da bi se prekinil ta strupeni molk, ki jim je do sedaj preprečeval, da bi se izpovedali in s tem začeli okrevati. Zato čutim sveto dolžnost, da jim pomagam staliti ledeno pregrado molka, ki jih ločuje od drugih, srečnejših ljudi.

Menim, da je molk o spolni zlorabi skoraj enako škodljiv kakor to zavrženo dejanje samo, saj žrtvam onemogoča, da bi našle pomoč. Razumem, da je o tem težko govoriti in pisati, saj je tudi meni težko, vendar to ni razlog, da bi pustili na cedilu na tisoče majhnih otrok, ki to doživljajo prav sedaj, in pogledali vstran, češ »to je pretežko zame« in »saj ne moreš spremeniti sveta«. Mogoče ga res ne morem, ampak pošteno se bom potrudila, da naredim svoj del!

Drage bralke in bralci, skupaj prekinimo tabu spolne zlorabe otrok. Če ste bili sami žrtev v otroštvu ali veste za primer takega dogodka, vas prosim, da mi na moj spletni naslov sanja@spremembavsru.si pošljete pismo z opisom tega, kar se spominjate. Opišite dogodke, kot se jih spominjate, kaj ste ob tem čutili, kako so se odzvali odrasli, ki so za to vedeli, kakšne posledice ste imeli zaradi tega kasneje v življenju, kako ste se zavedli, da so povezane z dogodki iz otroštva in če ste se kje zdravili. Na koncu pa še povejte, kaj želite sporočiti ostalim žrtvam zlorab, ki bi to brale! Če boste dovolili, bomo zgodbe objavili v naslednjih številkah revije *Viva* in osebno vam zagotavljam **popolno anonimnost**. Z objavljanjem teh zgodb bi radi dosegli, da bi se javnost zavedla, da gre za resnične ljudi, za otroke, ne pa za suhoparne statistične številke. Molk koristi samo napadalcem in kdor o tem noče spregovoriti, jim daje potuho in omogoča, da se izognejo kazni. Kadar gre za otroke, ki so najbolj ranljivi člani naše družbe, nimamo pravice gledati vstran, če bi jih morali zaščititi.

Sanja Rozman, dr. med.